

Preek 27e zondag door het jaar B – Over het huwelijk

“God zei : het is niet goed als de mens alleen blijft. Toen liet God de mens inslapen, nam één van zijn ribben weg en vormde uit de rib een vrouw”, zo hoorden we in de eerste lezing. Iemand wist zeker en hij zal zeker de enige niet zijn, dat de vrouw dus ondergeschikt is aan de man. Nu wijst de praktijk van het leven vaak wel anders uit.

Maar wat bedoeld is te zeggen is dat zij, de vrouw, van dezelfde soort is als de man – evenwaardig. Ja, het is de bekroning van de schepping want dán juicht de man: eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees.

Het scheppingsgegeven scherpt Jezus vandaag nog aan: wat God verbonden heeft zal de mens niet scheiden.

Ondubbelzinnig leert Hij dat man en vrouw in de onontbindbare eenheid van het huwelijk elkaar wederzijds ontdekken en aanvullen en zo samen hun menszijn uitbouwen.

Wat moeten wij in deze tijd met het evangelie in onze samenleving waar zovelen, steeds vaker al na een korte tijd, tot zelfs een paar maanden, het voor gezien houden?

“De trouwfoto’s waren nog nat”, zei een collega een keer.

Ik las deze dagen de opmerking van een vrouw in het typische mode-jargon van de t.v. “ach ons huwelijk was ook wel aan een time-out toe – man en drie dochters achterlatend.

En een man kondigde aan het eind van een 25-jarig huwelijksfeest aan dat hij met de gasten zou vertrekken en zijn vrouw zou achterlaten.

De smakeloosheden zijn soms niet van de lucht.

Maar de pijn is en blijft, ook al doet men zo opgeruimd mogelijk, van een ideaal dat verloren ging.

Maar hoe komt het dat het zo anders is geworden dan het nog niet zo lang geleden was? Al wil ik het verleden niet zo maar idealiseren want daar waren natuurlijk ongelukkige huwelijken. Echtscheiden was niet eenvoudig en hoe moest je alleen verder, zeker als vrouw. Maar toch, hoeveel – vaak kleine kinderen – moeten nu pendelen tussen twee adressen en zijn geknakt in hun basisvertrouwen?

Er is iets mis in onze samenleving dat het ja-woord zo broos is geworden en velen er zelfs helemaal voor terugschrikken en zo maar samen gaan wonen – kleurloos, niet zelden onder het mom van de relatie uitproberen. Je kunt een wasmachine uitproberen maar niet een relatie.

Zoals Paus J.P. II zei: “je kunt niet leven op proef, je kunt niet liefhebben op proef.”

De breuken zijn er trouwens niet minder om geworden. Eigenlijk heerst er grote wanorde.

Dat is voor mensen niet goed en evenmin voor een samenleving. Een relatie opbouwen vraagt om tijd en ook om zelfbeheersing.

Natuurlijk, we leven in welvaart. In onze samenleving is het zo geworden dat we alles, dadelijk, zonder uitstel en helemaal willen hebben. Er is geen wachttijd meer.

En meteen verdwijnt ook de idee van de inspanning.

Dit onmiddellijk totaal bevredigen van elke behoefte werkt dehumaniserend, ontmenselijkt.

Je verliest alle dankbaarheid. En wat meer is, zo wordt je verlangen nooit gezuiverd of verdiept. De onmiddellijke bevrediging doet het verlangen blussen en blust de wil uit vóór hij sterk kan worden.

Afstand brengt nabijheid, is een klassiek gegeven. Dat zuivert het verlangen uit en versterkt het.

Onze tijd heeft behoefte aan mensen die trouw zijn aan het gegeven woord. Er is geen beschaving of gemeenschap die kan leven zonder trouw aan het gegeven woord – in het klein en in het groot – bij afspraken, in politiek, in zaken, in het huwelijk.

Onze helden uit de geschiedenis, onze heiligen in de Kerk waren precies groot omdat ze trouw bleven aan het gegeven woord al moest dit leiden tot de dood. Is Christus zelf niet ons 1e voorbeeld van trouw tot de dood?

Trouw is altijd vruchtbaar. Ik heb het meermalen meegemaakt bij het overlijden van een bejaard iemand, dat de ander zei: 'we hebben het jaren heel moeilijk samen gehad, maar we hebben toch een tevreden oude dag gehad'.

Ik wil niet oordelen, maar wel mensen bevestigen in de moeilijkheden die zij wellicht doormaken en jonge mensen oproepen serieus hun ja-woord aan elkaar te geven. Clichés zijn er niet voor niets: het huwelijk is gave en opgave. Je kent elkaar altijd nog maar ten dele als je gaat trouwen, ook al denk je anders. En er blijft altijd een geheime rest.

Bovendien weet je niet hoe het leven verder gaat, wat er kan gebeuren van binnenuit in je gezin en van buiten af. Er is maar één gegeven dat telt en dat is niet in woorden te vangen: een innerlijke zekerheid dat je bij elkaar hoort, voor elkaar bestemd bent – zonder voorwaarden.

Het is een 'geloof in elkaar'. Zonder dat is geen huwelijksleven mogelijk. Dat is nog zuiver menselijk gezien.

Maar hoeveel dieper wordt het niet wanneer ik bij dit geloof op God kan steunen. Nee, God lost niet alles op, maar Hij maakt wel alles mogelijk – door Zijn Heilige Geest.

Ons hart is veel te klein om zo duurzaam en belangeloos lief te hebben. Maar God is groter dan ons hart.

Zijn liefde doordringt het schamele zoeken van man en vrouw en tilt zo de menselijke liefde op.

Dat mensen, mannen en vrouwen, elkaar zo mogen vinden en in trouw groeien tot steeds hechtere eenheid., met de hulp van Gods genade.

Amen.